

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 159/08-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 27. mája 2008 prerokoval sťažnosť spoločnosti D., a. s., M., zastúpenej advokátom JUDr. M. K., M., vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozhodnutím Krajského súdu v Košiciach z 3. decembra 2007 v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Co/250/2007 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť spoločnosti D., a. s., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 13. februára 2008 doručená sťažnosť spoločnosti D., a. s. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozhodnutím

Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) z 3. decembra 2007 v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Co/250/2007.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplynulo, že sťažovateľka ako žalobkyňa podala na Okresnom súde Michalovce (ďalej len „okresný súd“) 30. apríla 2002 žalobu, ktorou sa domáhala, aby určil, že dohoda o vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva uzavretá medzi žalovanou a vedľajším účastníkom a bola voči žalobkyni právne neúčinná. Okresný súd rozsudkom sp. zn. 30 C 368/2002 zo 7. júna 2007 jej žalobu zamietol.

Proti tomuto rozhodnutiu podala sťažovateľka odvolanie 23. júla 2007. Krajský súd o jej odvolaní rozhodol rozsudkom sp. zn. 5 Co/250/2007 z 3. decembra 2007 tak, že rozhodnutie okresného súdu sp. zn. 30 C 368/2002 zo 7. júna 2007 potvrdil.

Sťažovateľka je toho názoru, že rozhodnutie krajského súdu je arbitrárne, nie je dostatočne odôvodnené a zrozumiteľné. Podľa nej sa odvolací súd nedostatočne zaoberal jej námietkami uvedenými v odvolaní, čím bolo porušené jej základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Súčasne v odôvodnení sťažnosti namieta, že konanie pred všeobecnými súdmi trvalo od 30. apríla 2002 do 3. decembra 2007, teda viac ako päť rokov, čím bolo porušené aj jej základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

Na základe uvedených skutočností sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd vydal tento nález:

„1. Základné právo spoločnosti D. a. s., podľa čl. 46 ods. (1) a (2), čl. 48 ods.(2) Ústavy Slovenskej republiky ako aj právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. (6) ods.(1) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozhodnutím Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 5 Co/250/2007 z 3. decembra 2007 porušené bolo.

2. Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach 5 Co/250/2007 z 3.decembra 2007 a vec mu vracia na ďalšie konanie.

3. *JUDr. M. K priznáva náhradu trov právneho zastúpenia v sume 7.938,-Sk (slovom sedemtisícdeväťstotridsaťosem slovenských korún)ktoré je Krajský súd v Košiciach povinný vyplatiť právnemu zástupcovi JUDr. M. K., Advokátska kancelária , M., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“*

II.

Ústavný súd je podľa čl. 127 ods. 1 ústavy oprávnený konať o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods.1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu, v tomto prípade všeobecných súdov rozhodujúcich v spore sťažovateľa, nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok

vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 56/03, II. ÚS 70/00, IV. ÚS 66/02).

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu k porušeniu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru by došlo vtedy, ak by komukoľvek bola odmietnutá možnosť domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde, predovšetkým ak by všeobecný súd odmietol konať a rozhodovať o podanom návrhu fyzickej osoby alebo právnickej osoby (II. ÚS 8/01) alebo v prípade opravných konaní by všeobecný súd odmietol opravný prostriedok alebo zastavil o ňom konanie bez toho, aby ho meritórne preskúmal a rozhodol o ňom v spojitosti s napadnutým súdnym rozhodnutím.

1. Sťažovateľka v časti sťažnosti namieta, že rozhodnutím krajského súdu z 3. decembra 2007 v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Co/250/2007 došlo k porušeniu jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a jej práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, pretože toto rozhodnutie je arbitrárne a neodôvodnené a krajský súd nedostatočne reagoval na jej námietky a argumenty uvedené v odvolaní proti rozhodnutiu okresného súdu.

Ústavný súd preto preskúmal opodstatnenosť predloženej sťažnosti a zistil, že napadnuté rozhodnutie krajského súdu z 3. decembra 2007 v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Co/250/2007 obsahuje dostatok skutkových a právnych záverov na jeho výrok, a teda porušenie ústavnoprocených princípov konania pred týmto súdom podľa čl. 46 až 50 ústavy nezistil.

Ústavný súd tiež nezistil, že by závery krajského súdu boli svojvoľné alebo v zjavnom vzájomnom rozpore, či urobené v zrejmom omyle a v nesúlade s platnou

právnou úpravou. Ústavný súd v takom prípade nemá žiaden dôvod a ani oprávnenie na prehodnocovanie jeho záverov. Tvrdenia sťažovateľky preto podľa názoru ústavného súdu sledujú len dosiahnutie zmeny súdneho konania, ktoré skončilo nepriaznivým výsledkom pre ňu, čo však nemožno spájať s pojmom spravodlivý proces a porušovaním jeho princípov.

V prípade sťažovateľky nešlo o odmietnutie spravodlivosti majúce za následok porušenie označených práv, ale o prípad, keď základné právo na súdnu a inú právnú ochranu a právo na spravodlivé súdne konanie bolo v celom rozsahu realizované, aj keď nie podľa subjektívnych názorov sťažovateľky. Sťažovateľkina nespokojnosť s obsahom rozhodnutí všeobecných súdov nie je dôkazom ich neústavnosti a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor všeobecných súdov svojím vlastným.

Ústavný súd poukazuje na to, že súčasťou obsahu práva na spravodlivé súdne konanie je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne odpovie na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Vyjadruje to aj znenie § 157 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), podľa ktorého v odôvodnení rozsudku uvedie súd podstatný obsah prednesov, stručne a jasne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal i ďalšie navrhnuté dôkazy, a posúdi zistený skutkový stav podľa príslušných ustanovení, ktoré použil. Takéto odôvodnenie musí obsahovať aj rozsudok opravného (odvolacieho) súdu (§ 211 OSP). Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového, ale aj odvolacieho), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka na spravodlivý proces (obdobne napr. IV. ÚS 176/05).

Vychádzajúc z týchto úvah je ústavný súd toho názoru, že niet žiadnej spojitosti medzi odôvodnením rozhodnutia krajského súdu a tvrdeným porušením označených práv sťažovateľky.

Krajský súd v odôvodnení rozhodnutia najprv opísal skutočnosti, z ktorých vychádzal okresný súd pri rozhodovaní o žalobe sťažovateľky:

„Podľa výpovede žalovanej, manželstvo je formálne od r. 1996, kedy žalovaná začala podnikat' a začali mať oddelené účty, oddelené príjmy, každý z nich hospodáril samostatne, aj keď bývali spolu o práci sa navzájom nerozprávali. K zrušeniu bezpodielového spoluvlastníctva za trvania manželstva došlo z dôvodu oddeleného hospodárenia, nikdy nemala žiadnu vedomosť o dlhoch voči žalobcovi, resp. jeho právnenému predchodcovi, pretože vzájomné podnikanie navzájom s manželom nepreberali. Podľa výpovede vedľajšieho účastníka, do r. 2001 podnikal na základe živnostenského oprávnenia v oblasti sprostredkovania autoprepravy. Manželstvo so žalovanou, ktoré uzatvorili 22. 9. 1990 doposiaľ trvá, ide však o formálne manželstvo, od r. 1997 každý z nich hospodári so svojimi príjmami oddelene, žalovanej prispieval platbou na inkaso za byt a na deti určitou sumou. So žalovanou žili do r. 1999 v podnájme v K., od r. 1999 žijú v C., v lete 2005 odišiel z domu. Podľa jeho výpovede, v čase uzatvorenia dohody o vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva mal záväzok voči právnenému predchodcovi žalobcu, záväzky nezahrnul do dohody o vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva, pretože pohľadávky boli vyššie ako záväzky. Vedľajší účastník vo svojej výpovedi potvrdil, že pokiaľ žili v spoločnej domácnosti, o práci so žalovanou sa navzájom nebavili, komunikácia medzi ním a žalovanou sa týkala len maloletých detí, žalovaná nemala žiadnu vedomosť o záväzkoch, ktoré mal voči spoločnosti D. s. r. o. (...)

Na základe vykonaného dokazovania mal súd preukázané, že vedľajší účastník má záväzok voči spoločnosti D. s.r.o. na základe právoplatných rozsudkov Okresného súdu Košice II sp. zn. 32 Cb 1015/96, sp. zn. 34Cb 995/96, sp. zn. 32 Cb 1013/96, sp. zn. 34 Cb 994/96, sp. zn. 32 Cb 1014/96, sp. zn. 33 Cb 996/96. Súd mal ďalej v tomto konaní preukázané, že rozsudkom Okresného súdu Košice II sp. zn. 20 C/1534/98, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 18. 3. 1999 došlo k zrušeniu bezpodielového spoluvlastníctva F. R. a žalovanej a že dňa 5. 5. 1999 došlo k uzavretiu dohody o vyporiadaní BSM medzi M. R. a F.

R.

Inštitút odporovateľnosti slúži na zabezpečenie občianskoprávnej ochrany veriteľa pred právnymi úkonmi dlžníka, ktorými sa dlžník zbavuje majetku za účelom, aby sa z neho nemohol uspokojiť veriteľ. Ide o právny úkon, ktorým dlžník zmenšil svoj majetok do tej miery, že tým ukracuje uspokojenie veriteľovej vymáhateľnej pohľadávky. Veriteľ v konaní pred súdom musí preukázať, že odporovateľným právnym úkonom dlžník kvalifikovane zmenšil svoj majetok. Aktívne legitimovaný na podanie odporovacej žaloby je veriteľ, ktorý má v čase rozhodovania súdu voči dlžníkovi vymáhateľnú pohľadávku, keď odporovateľným úkonom dlžníka došlo k zmenšeniu majetku dlžníka v tom smere, že sa tým ukracuje uspokojenie veriteľovej pohľadávky. Veriteľ musí úspešne odporovať právnemu úkonu v lehote troch rokov, kedy musí žalobu uplatniť na súde. Žalobca v tomto konaní preukázal, že odporovateľným úkonom dlžníka - vedľajšieho účastníka došlo k zmenšeniu majetku dlžníka v tom smere, že sa tým ukracuje uspokojenie veriteľa pohľadávky - spoločnosti D. s. r. o. Druhá strana však, v tomto prípade žalovaná, ako osoba dlžníkovi blízka, má možnosť preukázať a teda na nej je dôkazné bremeno, že úmysel ukrátiť veriteľa nielenže nepoznala, ale i to, že jej nemožno vyčítať zavinenie tejto neznalosti, resp. že úmysel dlžníka nemohla poznať ani pri náležitej starostlivosti, pričom táto nevedomosť o úmysle dlžníka musela existovať v čase vykonania odporovateľného právneho úkonu, t. j. v čase uzavretia dohody o vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva (...).

Súd z vykonaného dokazovania, potom ako vyhodnotil každý dôkaz jednotlivo a všetky vo vzájomnej súvislosti mal preukázané, že žalovaná nemala vedomosť o podnikateľských aktivitách žalobcu, pretože navzájom spolu nekomunikovali a ich spolužitie bolo viazané iba na výchovu maloletých detí, a aj keď so žalobcom žili v jednom byte resp. dome, spoločnú domácnosť nevedli. Súd mal tieto skutočnosti preukázané z výpovede žalovanej, vedľajšieho účastníka, matky žalovanej, ako aj výpovede dcéry účastníkov konania.

Súd prvého stupňa v tomto konaní zároveň nemal ani preukázané, že žalobca ako veriteľ je aktívne legitimovaný na podanie odporovacej žaloby t. j. že v čase rozhodovania súdu má voči dlžníkovi vymáhateľnú pohľadávku. Žalobca síce v tomto konaní predložil zmluvu o postúpení pohľadávky medzi postupcom spoločnosťou D. s. r. o. a postupníkom -žalobcom, z uvedenej zmluvy však nevyplýva, že žalobca je aktívne legitimovaný na

podanie žaloby. Súčasťou zmluvy o postúpení pohľadávky je príloha, ktorá obsahuje pohľadávky, ktoré sú predmetom postúpenia, keďže v konaní však žalobca túto prílohu nepredložil, nie je zrejmé čo je predmetom postúpenia t. j. ktoré pohľadávky boli žalobcovi spoločnosťou D. s. r. o. postúpené.

Preto súd prvého stupňa žalobu zamietol vzhľadom na vyššie uvedené (...).“

Ďalej krajský súd v napadnutom rozsudku uviedol:

„Na odvolacom pojednávaní žalobkyňa uviedla, že žalovaná musela vedieť o úmysle ukrátiť veriteľa jej manželom, lebo je niekoľko rozsudkov - rozhodnutí okresného súdu o dlhoch jej manžela a pokiaľ to nevedela, ide o hrubú nedbanlivosť, lebo nemožno hovoriť, že z jej strany išlo o úmysel. Táto hrubá nedbanlivosť vylučuje, že ona vynaložila náležitú starostlivosť tak, ako sa uvádza v rozsudku súdu prvého stupňa. (...)

Právny zástupca žalobkyne v odvolaní zo dňa 23. 7. 2007 uviedol ako odvolacie dôvody pochybenia súdu prvého stupňa, a to konkrétne zistenie neúplného skutkového stavu a nesprávny postup súdu pri hodnotení výsledkov dokazovania. S uvedenými dôvodmi odvolania nesúhlasí, nakoľko má za to, že súd sa vo svojom odôvodnení riadne vysporiadal so zisteným skutkovým stavom a dokazovanie správne vyhodnotil.

Zo samotnej definície odporovateľnosti právnych úkonov vyplýva jej nenahraditeľný pojmový prvok, a to úmysel ukrátiť veriteľa v spojitosti s vedomosťou druhej strany o tomto úmysle. Súčasne k odporovateľnému úkonu musí dôjsť v posledných troch rokoch medzi dlžníkom a osobami jemu blízkymi. Veriteľ teda v konaní preukazuje, že dlžník kvalifikovaným spôsobom zmenil svoj majetok, a to za účelom ukrátenia veriteľa. Druhá strany, t.j. osoba blízka dlžníkovi má však možnosť napadnúť tvrdenie veriteľa a preukázať, že úmysel dlžníka ukrátiť veriteľa nepoznala a nemohla poznať, ale zároveň aj to, že jej nemožno vyčítať zavinenie tejto neznalosti.

Túto skutočnosť - nevedomosť žalovanej o podnikateľských aktivitách vedľajšieho účastníka - vzal súd pri rozhodovaní za preukázanú na základe vykonaných dôkazov. Toto konštatovanie tvorí základ rozhodnutia súdu prvého stupňa a považuje ho za nepochybné. V dôsledku tohto zistenia nie je možné pojmovovo ďalej uvažovať o napadnutí právneho úkonu na základe ustanovení o odporovateľnosti právnych úkonov, nakoľko odpadol jeden z jeho základných predpokladov.

Odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo podľa zásad uvedených v § 212 ods. 1, 3 O. s. p. na odvolacom pojednávaní a zistil, že odvolanie žalobkyne nie je opodstatnené.

Súd prvého stupňa správne zistil skutkový stav veci, vec správne právne posúdil a jeho rozhodnutie je presvedčivé a zákonné. (...)

Keďže v odvolacom konaní žalobkyňa uplatnila viacero odvolacích dôvodov, odvolací súd skúmal ich opodstatnenie.

Žalobkyňa v odvolaní namietala, že podľa § 205 ods. 2 písm. d) O. s. p. súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a podľa § 205 ods. 2 písm. c) O. s. p. neúplne zistil skutkový stav veci, okrem toho namietala aj nesprávne právne posúdenie podľa § 205 ods. 2 písm. f) O. s. p.

Podľa § 205 ods. 2 písm. f) O. s. p. súd nesprávne vec právne posúdi, ak síce aplikuje správnu právnu normu na daný predmet sporu, avšak ju nesprávne vyloží alebo na daný spor aplikuje nesprávny právny predpis.

Ďalší odvolací dôvod by bol preukázaný vtedy, ak by skutkové zistenia nezodpovedali vykonaným dôkazom a ak by výsledok hodnotenia dôkazov nebol v súlade s § 132 O. s. p., lebo súd prvého stupňa vychádzal zo skutočností, ktoré z vykonaných dôkazov alebo z prednesú účastníkov nevyplývali, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti. Nesprávne sú i také skutkové zistenia, ktoré súd založil na chybnom hodnotení dôkazov.

V riešenej veci z vykonaného dokazovania vyplýva, že žalovaná preukazovala v konaní, že ako osoba blízka, a nesporne žalovaná bola osoba blízka vo vzťahu k vedľajšiemu účastníkovi, bývalému manželovi, a to skutočnosť, že ani pri náležitej starostlivosti, nevedela v čase vykonania odporovateľného právneho úkonu, t. j. dňa 5. 5. 1998 o dlžníkovom úmysle ukrátiť veriteľa a ani pri náležitej starostlivosti tento úmysel ukrátiť veriteľa nemohla poznať.

Ust. § 42a ods. 2 OZ, zák. č. 40/1964 Zb. v znení neskorších predpisov uvádza výnimku prípadu, ktorá znamená, že osoba blízka (splnená podmienka u žalovanej) preukazuje skutočnosť, a táto skutočnosť je preukázateľne možná.

Dôkazné bremeno ťažilo v riešenej veci tu žalovanú, a dokázala, že nemožno jej vyčítať postoj ku spoločnému majetku, že v záujme výchovy maloletých detí sa nezaujímal

o majetok žalobcu a ani o jeho podnikanie, čo ani objektívne nemohla (vedľajší účastník len prespával v dome).

Aj z výpovede svedkov bolo súdom prvého stupňa zistené, že dňa 5.5.1998 podpísala žalovaná dohodu o vyporiadaní BSM, ktorú podpísala aj v záujme detí.

Objektívne aj široká škála podnikania bývalého manžela žalovanej (mal viacero, záväzkov) umožnila mu zrejme tajiť obchodných partnerov ako aj rôzne podnikateľské záujmy.

Odvolací súd hodnotí odvolacieho dôvody žalobkyne ako neopodstatnené.

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdil podľa § 219 O. s. p. “

Podľa názoru ústavného súdu takto koncipované odôvodnenie rozhodnutia krajského súdu v dostatočnej a rozumnej miere dalo odpoveď na skutkovú a právnu podstatu odvolania, ako aj samotnú podstatu sporu (aj keď sa podrobne nezaoberalo námietkou sťažovateľky, že okresný súd nesprávne posudzoval dôkaz o tom, či je v tomto konaní aktívne legitimovaná), pretože žaloba nebola zamietnutá z tohto dôvodu. Obsah rozhodnutia krajského súdu nie je ani svojvoľný (arbitrárny) a neosvedčuje okolnosti majúce za následok sťažovateľkou namietané porušenie jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Ústavný súd preto z uvedených dôvodov odmietol sťažnosť sťažovateľky v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

2. Sťažovateľka ďalej v časti svojej sťažnosti namieta i porušenie jej základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého má každý právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných priet'ahov.

Aj keď v sťažnosti uvádza, že súdne konanie vedené okresným súdom a krajským súdom bolo poznačené zbytočnými priet'ahmi, v sťažnosti a jej prílohách sa nenachádza žiaden doklad o tom, že sťažovateľka v priebehu konania využila dostupné prostriedky nápravy, ktoré jej umožňovali osobitné predpisy, t. j. či podala na postup všeobecných

súdov v jej veci sťažnosť na zbytočné prietahy predsedom týchto súdov napriek tomu, že je kvalifikovane zastúpená advokátom. Sťažnosť v tejto časti neobsahuje ani náležitosti vyžadované zákonom o ústavnom súde, pretože podľa § 20 ods. 1 tohto zákona sťažovateľka riadne svoj návrh neodôvodnila a nepripojila k nemu žiadne dôkazy, ktoré by mohli byť predmetom prípadne ďalšieho posudzovania v konaní pred ústavným súdom. Preto ústavný súd v tejto časti sťažnosť sťažovateľky odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

Nad rámec ústavný súd uvádza, že v čase podania sťažnosti ústavnému súdu už bolo navyše konanie pred všeobecnými súdmi právoplatne skončené, teda stav právnej neistoty sťažovateľky bol už odstránený. Podľa stabilnej judikatúry ústavného súdu (IV. ÚS 96/02) sa ochrana základného práva vrátane práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov poskytuje v konaní pred ústavným súdom len vtedy, ak v čase uplatnenia tejto ochrany porušenie práva označeným orgánom verejnej moci (v tomto prípade okresným a krajským súdom) trvalo alebo ešte pretrváva. Ak v čase prerokovania sťažnosti na ústavnom súde už nedochádza k porušovaniu označeného práva, ústavný súd môže sťažnosť odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde) bez ohľadu na to, z akých dôvodov skončilo toto porušovanie.

Vzhľadom na to, že sťažnosť bola odmietnutá ako celok, bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľky.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. mája 2008